

Se peat mõtma:

Kolm ehk nelli pejotaüt Tilli rohto kõlge
seemnega; Uts luitsatäus sola. Meid kätte
asja panne ütte tobi tõrwa sisse, ja sekka häste
ärta, sis om rohhi walnis.

Sedda rohto anna tõpprale egga päiwi
tõnne luitsa täus hommungult, tõine jälle õde
dangult, ja jätta toito, päle rohho sisseandmist
üts tund algo andmatta.

Rost es särane halw tõbbi peas tõppra külge
kül eddimält nakkama? —

Rüllep säääl mittogi südo enne sedda sün-
niwa, enne kui se terve karja tõbbras säratse
halwa haigusse kätte ärta lõppep.

Mõnnikõrd nakkab kopsu tõbbi tõsse tallo
karja küllest.

Mõnnen paigan om karja ma wäega wes
sine; Mõnnel kottal karri aetas süggitsel ajal
säratse halwa kottusse päle kon saiap haina
pääle palju härmalaste wõrko, kui neid tõbbras
lijalt henne sisse sööp; sis wõip mittogi hädda
nink wigga temmale tulla, ja sedda sünnip sis
ka pea, et temma kopsu tõbbe kätte ärta
lõppep:

Uts hädda wigga om ka weel et karja es-
lajit kõrra perrast ei jodeta:

Suwel ütlet sa:

„Rüllep ta lombist esfigi sai jumwa.“

Talwel sa wabbandat omma laiskust nink
holetust tõist jutto moda; sis sa kittat jälle:
„Paljo's müüd külмага tõbbras jumwa taht
„lggi?“ —

Ei mitte ni! Ent sedda peat sa tähhele
pannema: Suwel, pallawal ajal, tõbbras
jahhotap henda kehha jogiga; talwel lät tälle
jootminne kuiwa haina, õlle ja haggande toi-
dusse päle tarwis.

Weel om tähhele panda, et süggitsel ajal
kopsu tõbbi pea karja tõppra kehha sisse lõöp